

Én csak egy nőt szerettem, csak egyetlen egyet, eggyel sem többet, és nem is kevesebbet. Nekem egyszer adta vissza a sors, amit én százszor elkövettem, én csak egyszer fogok szenvedni, de akkor egész életemben. Egy apám volt csak, de őt elvette az Isten, gondolt egyet és csak úgy elvitte innen, nem mondta, hogy mért és azt sem mondta, hogy hova, egy szót sem szólt csak megtanított, az élet néha mostoha. Egyesek azt mondják ez egy ilyen játék, egyszer kérsz és egyszer, mindent visszaadsz, egyszer beléd rúgnak még egyet, és egyszer segítenek hogyha elakadsz, és különben is fáradt lettem ahhoz, hogy mindig megfeleljek nektek.

Nem hittem el bárhogy mondtátok, de most már tudom egyedül tényleg nem megy. Fejet hajtok ezért és Én is beállok a sorba, egy vagyok a sok közül szerencsés, de szolga. Elindulok a többiekkel fáj, de elfogadom most már, hogy ez a világ nem lesz soha olyan amilyennek én látni akarnám. 1 dologban bízhatok csak, hogy ha végén számon kérik tőlem, hogy én egy igaz ember voltam, és egy igaz életet éltem. Mert úgyis csak akkor jössz rá, hogy mit rontottál mikor majd a pap előtt fekszel. És hogy kijavítsd a rossz dolgokat? NEM NEM! Volt rá lehetőség, de csak EGYSZER!